

คำวินิจฉัยของ พลโท จุล อติเรก ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๒๕/๒๕๕๕

วันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๕

เรื่อง พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๑๖ (๓) มาตรา ๒๗ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งคำโต้แย้งของผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลย ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๑๖ (๑๓) และมาตรา ๒๗ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐

ตามคำร้องได้ความว่า กองทุนรวมบางกอกแคปปิตอลเป็นโจทก์ฟ้อง บริษัท ไทยนิวสปรี้น เปเปอร์ อินดัสตรี (๑๕๕๕) จำกัด ที่ ๑ บริษัท ไทยสหะกาญจน์อาหารสัตว์ จำกัด ที่ ๒ บริษัท ซีไอซี อินดัสเตรียลเอสเตท จำกัด หรือบริษัท สยามพัฒนาอุตสาหกรรม (๑๕๕๕) จำกัด ที่ ๓ บริษัท ซีไอซี อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด ที่ ๔ นายพิชานนท์ หรือนายวิเชียร จันทาทากุล ที่ ๕ นางเพ็ญภา จันทาทากุล ที่ ๖ นรต. สมชาย หรือนายสมชาย จันทาทากุล ที่ ๗ เป็นจำเลยเรื่องผิดสัญญากู้ยืม ตัวสัญญาใช้เงินค้ำประกันและจำนอง โดยบริษัท ไทยนิวสปรี้นเปเปอร์ อินดัสตรี (๑๕๕๕) จำกัด จำเลยที่ ๑ เป็นลูกค้ำสินเชื่อและเป็นลูกหนี้ของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ธนพล จำกัด (มหาชน) รวมเป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๒ - ๗ เป็นผู้ค้ำประกัน อย่างลูกหนี้ร่วม ต่อมาบริษัท เงินทุนหลักทรัพย์ ธนพล จำกัด (มหาชน) ถูกสั่งระงับการดำเนินการ องค์กรเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ปรส.) ได้นำสินเชื่อและหลักประกันออกขายและโอนสิทธิเรียกร้องให้แก่โจทก์

จำเลยทั้งเจ็ดโต้แย้งว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ๗ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๑๖ (๓) และมาตรา ๒๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ให้อำนาจ ปรส. กระทำการต่างๆ รวมถึงถือกรรมสิทธิ์หรือมีสิทธิครอบครองหรือมีทรัพย์สินต่างๆ สร้าง ซื้อ จัดหา ขาย จำหน่าย เช่า ให้เช่า เช่าซื้อ ให้เช่าซื้อ ยืม ให้ยืม รับจำนำ รับจำนอง แลกเปลี่ยน โอน รับโอน หรือดำเนินการใดๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินทั้งในและนอกราชอาณาจักร ให้คณะกรรมการ ปรส. มีอำนาจหน้าที่วางนโยบายและควบคุม

มีอำนาจโอนสิทธิเรียกร้องทั้งหมดหรือบางส่วนของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการไปยังสถาบันการเงินอื่นให้กระทำได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ นอกจากนี้ ผู้ร้องเห็นว่า เป็นการตรากฎหมายโดยเลือกปฏิบัติลูกหนี้ชั้นดีมิได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ เป็นการใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่ง หรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง มิได้ใช้บังคับเป็นการทั่วไป การกระทำตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ เป็นการให้อำนาจ ปรส. ใช้อำนาจเกินขอบเขตและเกินกว่าความจำเป็น ปรส. ได้เข้าบริหารสินทรัพย์และหนี้สินของบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ต่างๆ ที่ถูกสั่งปิดกิจการรวมทั้งบริษัทผู้ร้องด้วย ปรส. นำทรัพย์สินและสิทธิเรียกร้องต่างๆ ของบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์เหล่านั้น ออกประมูลขายโดยมิชอบด้วย จำกัดสิทธิของผู้ร้องและมิได้แจ้งให้ผู้ร้องทราบเพื่อเข้าร่วมประมูลแข่งขันต่างๆ ที่ผู้ร้องมีความสามารถที่จะเข้าร่วมประมูลแข่งขันได้ อันเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพและจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐานในทรัพย์สินของผู้ร้องและบรรดาลูกหนี้ชั้นดี เป็นการขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญว่าด้วยศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของบุคคลและการออกกฎหมายให้มีผลใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่ง หรือบุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม จำกัดสิทธิในทรัพย์สิน และจำกัดเสรีภาพในการแข่งขันโดยเสรีซึ่งบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญได้บัญญัติคุ้มครองไว้

ผู้ร้องเห็นว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๑๖ (๓) มาตรา ๒๗ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐

ประเด็นที่ต้องพิจารณาว่า ศาลรัฐธรรมนูญจะรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ หรือไม่ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย”

ข้อเท็จจริงตามคำร้องโต้แย้งว่า บทบัญญัติแห่งพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ หลายมาตราขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี ศาลรัฐธรรมนูญจึงรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ได้ และตามที่ผู้ร้องโต้แย้งว่า

พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ซึ่งบัญญัติว่า “ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๐ ทวิ มาตรา ๓๐ ตรี และมาตรา ๓๐ จัตวา แห่งพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐...” ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ร้องโต้แย้งว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ ทวิ มาตรา ๓๐ ตรี และมาตรา ๓๐ จัตวา ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนั่นเอง

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๑๖ (๓) มาตรา ๒๗ และมาตรา ๓๐ ทวิ มาตรา ๓๐ ตรี มาตรา ๓๐ จัตวา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ หรือไม่ เกี่ยวกับกรณีนี้ ศาลรัฐธรรมนูญเคยมีคำวินิจฉัยไว้แล้วตามคำวินิจฉัยที่ ๒๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๕ ว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๑๖ (๓) มาตรา ๒๗ และมาตรา ๓๐ ทวิ มาตรา ๓๐ ตรี มาตรา ๓๐ จัตวา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นเห็นว่า เมื่อมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในประเด็นตามคำร้องไว้แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยซ้ำอีก

พลโท จุล อติเรก

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ